

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA Jolanta Pyżlak

Sędziowie: SA Marcin Łochowski

SO del. Magdalena Sajur – Kordula (spr.)

Protokolant: Izabela Nowak

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2017 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa T

i E

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony

Konkurencji i Konsumentów

z dnia 17 listopada 2015 r.

sygn. akt XVII AmE 70/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w całości w ten sposób, że:

1) uchyla decyzję Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 30 grudnia 2014 r., DRG-451-169(16)/2013/2014/7722/ABŁ;

2) zasądza od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz T

i E

kwoty po 238,50 zł (dwieście trzydzieści

osiem złotych pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

**II. zasądza od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz T
i E kwoty po 185 zł (sto osiemdziesiąt pięć
złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.**

Na oryginale własnoręcznie podpisany
za zgodność z oryginałem stwierdzam
STARSZY SEKRETARZ SĄDOWY

Grażyna Wierzman

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, decyzją z dnia 30 grudnia 2014 r. znak DRG-451-169(16)/2013/2014/7722/ABŁ, na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 w zw. art. 56 ust. 2 pkt 1, ust. 3 i ust. 6 oraz art. 30 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz.U.2012.1059; dalej: Pe) w związku z art. 104 k.p.a. orzekł, że:

1. Przedsiębiorcy T i E, prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą P T O i E K s.c. z siedzibą w K O naruszyli warunek 2.2.2. udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi w ten sposób, że dopuścili do obrotu na prowadzonej przez siebie stacji paliw zlokalizowanej w Krośnie Odrzańskim przy ul. Bohaterów Wojska Polskiego 33 benzynę bezołowiową Pb 95, która nie spełniała wymagań jakościowych przewidzianych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 9 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz.U. 2013.1058) ze względu na zawyżoną zawartość siarki.

2. Z tytułu określonego w pkt 1 działania nałożył na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 20 000 zł, stanowiącej 0,46 % osiągniętego w 2013 roku przychodu z działalności koncesjonowanej.

Wyrokiem dnia 17 listopada 2015 r. Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w pkt 1 oddalił odwołanie, w pkt 2 zasądził od T C i E K P T spółka cywilna z siedzibą w K O rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy oparł rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

W toku kontroli przeprowadzonej w dniu 26 marca 2012 r. na eksploatowanej przez przedsiębiorcę stacji paliw w K O, stwierdzono, że oferowana do sprzedaży benzyna bezołowiowa Pb 95, ze względu na zawyżoną zawartość siarki nie spełniała wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych. Na podstawie okazanych w toku kontroli dokumentów ustalono, że partia benzyny, z której pobrano próbki paliwa do badania laboratoryjnego, została zakupiona w BP Europa SE Oddział w Polsce, Kraków ul. Jasnogórska 1 i dostarczona z Terminalu Paliw nr 93 w N, transportem kontrolowanego. Z protokołu z badań laboratoryjnych z dnia 30 marca 2012 r. Nr 361/PP/2012, wynika, iż w badanej próbce podstawowej benzyny bezołowiowej Pb 95 (kod próbki: 0339/12/8351), stwierdzono zawyżoną zawartość siarki, która wynosiła 16,9 mg/kg, a powinna, z uwzględnieniem tolerancji wynikającej z przyjętej metody badawczej, wynosić maksymalnie 11,6 mg/kg. Przeprowadzone na wniosek przedsiębiorcy badanie laboratoryjne próbki kontrolnej wykazało, że zawartość siarki w badanym paliwie wynosiła 17,8 mg/kg.

Z informacji zawartej w znajdującym się w aktach administracyjnych formularzu opłaty z tytułu koncesji wynika, że z tytułu działalności objętej koncesją w 2013 r. powód osiągnął przychód w wysokości 4 340 537 zł.

Sąd I instancji wskazał, że zgodnie z art. 32 ust. 1 pkt 4 Pe prowadzenie działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi wymaga uzyskania koncesji. Objęcie działalności gospodarczej reglamentowaniem wynika z konieczności poddania jej szczególnym rygorom w celu ochrony dóbr, których działalność ta dotyczy. Przyznanie koncesji na prowadzenie określonej działalności gospodarczej stanowi swoistą gwarancję organu koncesyjnego dla odbiorców paliwa, iż przedsiębiorca, któremu udzielona została koncesja będzie prowadził działalność zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. Stosownie do treści art. 37 Pe koncesja nie tylko określa przedmiot i zakres działalności, ale również szczególne warunki wykonywania działalności koncesjonowanej, mające na celu właściwą obsługę odbiorców. Jest jednocześnie zobowiązaniem przedsiębiorcy do prowadzenia

działalności koncesjonowanej w sposób zgodny z postanowieniami decyzji koncesyjnej i przepisami prawa. Realizacja postanowień koncesji stanowi podstawowy obowiązek koncesjonariusza. Celem objęcia działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi obowiązkiem koncesjonowania było stworzenie systemu dystrybucji paliw, w którym konsument może mieć pełne zaufanie do jakości nabywanego paliwa, oraz ograniczenie emisji szkodliwych substancji do środowiska.

Sąd I instancji wskazał, że warunek 2.2.2. udzielonej powodowym przedsiębiorcom koncesji stanowi, że koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów i z norm określonych obowiązującymi przepisami.

Sąd Okręgowy podniósł, że wyniki badań laboratoryjnych, wskazujące na podwyższoną zawartość siarki w benzynie pobranej do kontroli na prowadzonej przez powodów stacji paliw nie były w odwołaniu kwestionowane. Wobec tego okoliczność, iż z uwagi na podwyższoną zawartość siarki (16,9 mg/kg) wprowadzana przez powodów do obrotu benzyna bezołowiowa nie spełniała wymagań jakościowych dla paliw ciekłych, określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 9 grudnia 2008 r. należało uznać za bezsporną. Z analizy laboratoryjnej wynika, że poziom dopuszczalnej normą zawartości siarki w poddanym kontroli paliwie został przekroczony o 45%.

Sąd I instancji wskazał, że zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. Określona w powołanym przepisie odpowiedzialność przedsiębiorcy ma charakter obiektywny, wynikający z samego faktu naruszenia norm prawa energetycznego. Niedochowanie przez przedsiębiorcę warunków koncesji stanowi samodzielną podstawę do nałożenia na niego kary pieniężnej bez konieczności wykazania zawinionego działania przedsiębiorcy, niezależnie od przeszkód w prowadzonej działalności koncesjonowanej (por. wyroki Sądu Najwyższego z 14 listopada 2010 r. III SK 21/10, Lex nr 737390 oraz z 30 września 2011 r. III SK 10/11, Lex nr 1101332).

Przedsiębiorca, któremu udzielono koncesji na prowadzenie reglamentowanej działalności gospodarczej, przyjmuje na siebie obowiązek prowadzenia tej działalności z należytą starannością. Ocena tej staranności jest surowsza od staranności wymaganej w stosunkach życia codziennego.

W ocenie Sądu I instancji, w działalności gospodarczej, polegającej na obrocie paliwami ciekłymi podstawowym obowiązkiem przedsiębiorcy jest sprzedaż paliw, spełniających parametry jakościowe określone w normach i przepisach obowiązującego prawa. Na przedsiębiorcy spoczywa zatem odpowiedzialność za prawidłową jakość wprowadzanego do obrotu paliwa. Wyniki badań próbek paliwa wprowadzanego do obrotu wykazały jego niezgodność jakości z normą. Oznacza to, że koncesjonariusz dopuścił do obrotu paliwo o parametrach niezgodnych z normami określonymi obowiązującymi przepisami, nie dołożył więc należytej staranności w prowadzonej działalności gospodarczej. Sąd wskazał, że w postępowaniu administracyjnym i w odwołaniu przedsiębiorcy nie przedstawili żadnych dowodów, wskazujących na podejmowanie przez nich czynności, zmierzających do ustalenia jakości zakupionego i oferowanego konsumentom paliwa. Dowodem wykonywania działalności koncesjonowanej z należytą starannością nie może być wyłącznie fakt nabywania paliwa od renomowanego dostawcy. Przedstawione przy odbiorze certyfikaty dotyczą jakości paliwa znajdującego się w zbiornikach producenta. Nie zwalnia to jednak przedsiębiorcy od podjęcia innych działań w trosce o prawidłową jakość sprzedawanego paliwa. Mimo wezwania powód nie przedstawił faktury zakupu i certyfikatu jakości dotyczących partii paliwa, którego próbki zostały pobrane do kontroli. Z tego względu, w ocenie Sądu I instancji, w sprawie nie było możliwości ustalenia, jakie były przyczyny podwyższonej zawartości siarki w badanym paliwie i stwierdzenia, że dostarczone powodowi paliwo nie spełniało wymagań jakościowych. Sąd podkreślił, że w sytuacji gdy dostarczone przedsiębiorcy paliwo, bez podejmowania przez odbiorcę żadnych czynności kontrolnych zostanie przelane do zbiornika znajdującego się na stacji paliw, przedsiębiorca przejmuje na siebie ryzyko odpowiedzialności z tytułu ustalenia, iż wprowadzane przez niego do obrotu paliwo nie spełnia wymagań jakościowych. Z

informacji znajdujących się w aktach administracyjnych nie wynika, że powód podejmował jakiegokolwiek działania w celu ustalenia jakości dostarczonego paliwa. W związku z tym zawarte w odwołaniu zarzuty dotyczące naruszenia przepisów postępowania na skutek braku wyjaśnienia przez Prezesa URE przyczyn podwyższenia zawartości siarki w badanym paliwie, oraz naruszenia art. 56 ust.1 pkt 12 Pe poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że powodowie dopuścili się naruszenia warunków koncesji i nie dochowali należytej staranności przy prowadzeniu działalności koncesjonowanej należało uznać za bezzasadne.

W ocenie Sądu, mając na uwadze, że paliwo do badania laboratoryjnego zostało pobrane bezpośrednio z odmierzacza na należącej do powodów stacji paliw stwierdzić należało, iż Prezes URE zasadnie przyjął, iż przedsiębiorcy wprowadzali do obrotu paliwo o jakości niezgodnej z parametrami określonymi w obowiązujących przepisach i naruszyli warunek 2.2.2. udzielonej im koncesji. W tych warunkach ustalanie przyczyn niewłaściwej jakości paliwa było bez znaczenia dla stwierdzenia odpowiedzialności powodów. W związku z tym w sprawie istniały przesłanki do nałożenia na powodów kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust.1 pkt 12 Pe.

Zdaniem Sądu Prezes URE w sposób prawidłowy i dostateczny uwzględnił okoliczności mające wpływ na ustalenie wysokości nałożonej decyzją kary pieniężnej. Przy ocenie stopnia szkodliwości czynu należało mieć na uwadze, iż postawiony powodowi w zaskarżonej decyzji zarzut dotyczył w istocie naruszenia warunków koncesji, które przejawiało się wprowadzeniem do obrotu paliwa o podwyższonej zawartości siarki. Z uwagi na fakt, że poziom jednego z parametrów wprowadzanego do obrotu przez powoda paliwa został przekroczony o 45% Prezes URE zasadnie przyjął, iż stopień szkodliwości stwierdzonego naruszenia warunków koncesji był znaczny.

Należy podkreślić, że przy określaniu wysokości nałożonej decyzją kary pieniężnej Prezes URE uwzględnił okoliczność, iż przedsiębiorca nie był dotychczas karany za naruszenie warunków koncesji. Nałożona decyzją kara pieniężna została ustalona w granicach wyznaczonych w art. 56 ust. 3 Pe i stanowi 0,46 % przychodu przedsiębiorcy osiągniętego w 2013 r. z działalności objętej koncesją. W świetle

informacji dotyczących przychodów przedsiębiorcy nałożonej decyzją kary pieniężnej nie można uznać za wygórowaną.

Sąd I instancji wskazał również, że przy ocenie zarzutów dotyczących wysokości kary pieniężnej należało mieć na uwadze, że nakładana kara ma pełnić funkcję prewencji szczególnej i ogólnej. Oznacza to, że kara pieniężną powinna stanowić realną, odczuwalną dolegliwość dla ukaranego podmiotu, będącą reakcją na naruszenie warunków koncesji, a także ostrzeżeniem dla powoda i innych prowadzących tego rodzaju działalność przedsiębiorców, zapobiegającym naruszeniom koncesji i skłaniającym do przestrzegania reguł prawnych wynikających z prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej, nie niosąc ze sobą jednocześnie ryzyka wyeliminowania go z obrotu gospodarczego. Zarzut powoda dotyczący naruszenia art. 56 ust. 6 Pe należało Sąd uznać za niezasadny.

W sytuacji, gdy stopień szkodliwości naruszenia nie był znikomy, podobnie jako niezasadny Sąd ocenił zarzut dotyczący nieskorzystania przez organ administracji z uprawnienia wynikającego z art. 56 ust. 6a Pe, polegającego na odstąpieniu od wymierzenia powodowi kary pieniężnej. Określone w art. 56 ust. 6a ustawy przesłanki, uzasadniające jego zastosowanie nie zostały bowiem spełnione łącznie.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, wobec braku podstaw do uwzględnienia, oddalił odwołanie jako bezzasadne - art. 479 53 § 1 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 kpc stosownie do wyniku sporu.

Apelację od wyroku wnieśli powodowie, zaskarżając go w całości i zarzucając:

Naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

1. art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. prawo energetyczne (t.j. Dz.U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625 ze zm.) poprzez niewłaściwe zastosowanie przejawiające się w błędnym przyjęciu, że powodowie nie przestrzegali obowiązków określonych w pkt 2.2.2 udzielonej koncesji, to jest nie dochowali należytej staranności przy prowadzeniu działalności koncesjonowanej, przy jednoczesnym

niewskazaniu na czym brak należytej staranności po stronie powodów miałby polegać;

2. art. 56 ust. 6 prawo energetyczne poprzez całkowicie nieuzasadnione przyjęcie, iż stopień szkodliwości czynu był znaczny ze względu na poziom przekroczenia siarki 45% i uzasadniał nałożenie kary pieniężnej w wysokości 20.000,- zł; podczas gdy z wystąpienia Inspekcji Handlowej przeprowadzającej badania kontrolowanego paliwa wynika, iż „badane paliwo nie spełnia wymagań jakościowych w stopniu nieznacznym”;

3. Naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 233 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przejawiające się w oddaleniu wniosków dowodowych strony powodowej, w postaci dowodu z przesłuchania świadków R. P., L. M., J. S., Wojciecha Gąsieniec zawnioskowanych w szczególności na okoliczność ustalenia przyczyn oraz stopnia przekroczenia siarki w paliwie; a także oddalenie dowodu z akt postępowania karnego Sądu Rejonowego Wydział Kamy w K. O. sygn. akt II K 7/13.

Powodowie z ostrożności procesowej zarzucili się także naruszenie art. 56 ust. 6a prawa energetycznego poprzez jego nie zastosowanie w przedmiotowej sprawie i w efekcie nie dokonanie zmiany decyzji Prezesa URE poprzez odstąpienie od wymierzenia powodom kary pieniężnej.

Wskazując na powyższe zarzuty powodowie wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uchylenie zaskarżonej decyzji URE w całości, zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powodów kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie jako bezzasadnej, wraz z zasądzeniem od powodów solidarnie na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powodów okazała się uzasadniona, jednakże z innych przyczyn niż wskazano w jej treści. Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Apelacyjny podziela i uznaje za swoje, natomiast dokonał błędnego zastosowania przepisu art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. prawo energetyczne (t.j. Dz.U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625 ze zm.- dalej jako: Pe), co skutkowało niezasadnym oddaleniem odwołania powodów.

Wbrew twierdzeniom apelującego, wadliwe zastosowanie przez Sąd I instancji przepisu art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe nie przejawia się w błędnym przyjęciu, że powodowie nie dochowali należytej staranności przy prowadzeniu działalności koncesjonowanej, lecz na uznaniu, że koncesja udzielona powodom jest źródłem obowiązku, którego nieprzestrzeganie skutkuje karą pieniężną.

Zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

Odnośnie interpretacji przepisu art. 56 ust. 1 pkt 12 prawa energetycznego Sąd Apelacyjny podziela pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 28 stycznia 2015r., sygn. akt III SK 29/14, z którego wynika, że *„z uwagi na sposób sformułowania art. 56 ust. 1 pkt 12 p.e., przepisu tego nie można stosować do nakładania kar pieniężnych w przypadku niewykonania przez przedsiębiorstwo energetyczne obowiązku "wynikającego" z przepisów prawa, a nie decyzji”*. (LEX nr 1653761). Podobnie w wyroku z dnia 18 sierpnia 2015r., sygn akt III SK 2/15 Sąd Najwyższy stwierdził, że *„skoro podstawę do nałożenia kary pieniężnej z art. 56 ust. 1 pkt 12 stanowi nieprzestrzeganie obowiązków, które wynikają z koncesji, to decyzja o jej udzieleniu musi być autonomicznym źródłem przedmiotowych obowiązków. Natomiast nie można traktować jako wynikającego z koncesji obowiązku, którego bezpośrednim źródłem jest przepis obowiązującego prawa, określający dany obowiązek w sposób umożliwiający jego bezpośrednią realizację bez potrzeby dodatkowej konkretyzacji. Obowiązek taki nie wy pływa z samej koncesji, lecz z przepisu ustawy lub aktu wykonawczego, odnoszącego się do działalności*

koncesjonowanej” (LEX nr 1808593). Wskazać należy również, że w wyroku z dnia 22 czerwca 2016 r., sygn. akt III SK 33/15 Sąd Najwyższy podniósł, że „warunek koncesji, zgodnie z którym koncesjonariusz „jest zobowiązany do wykonywania działalności objętej koncesją na zasadach określonych w p.e. oraz aktach wykonawczych” nie kreuje obowiązku, którego realizacja wynikałaby z koncesji. Koncesja nie jest bowiem źródłem obowiązku przestrzegania prawa, w tym nakazów lub zakazów wynikających z p.e.” (LEX nr 2077544)

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, w pierwszej kolejności należało zbadać, czy udzielona powodom koncesja (jej warunek 2.2.2) kreuje obowiązki, które nie wynikałyby równocześnie z przepisów prawa, tym samym czy stanowi autonomiczne źródło obowiązków, których nieprzestrzeganie skutkuje nałożeniem kary.

Wskazany warunek 2.2.2. stanowi: *„koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów i z norm określonych obowiązującymi przepisami”*.

Wymagania jakościowe paliw określone zostały w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 9 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz.U. 2013 poz. 1058). Natomiast zakaz wprowadzania do obrotu paliw niespełniających wymogów jakościowych wynikał (w okresie relewantnym dla niniejszej sprawy) z ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Przepis art. 3 ust. 1 wskazanej ustawy stanowi m.in., że paliwa transportowane, magazynowane, wprowadzane do obrotu oraz gromadzone w stacjach zakładowych powinny spełniać wymagania jakościowe określone dla danego paliwa, natomiast przepis art. 31 ustawy przewiduje odpowiedzialność karną za obrót paliwami niespełniającymi wymagań jakościowych. Przepisy ustawy wprowadzają więc zarówno zakaz określonego zachowania się, jak również sankcję za jego naruszenie. To właśnie wskazane przepisy, a nie koncesja kreują obowiązek spełnienia wymogów jakościowych paliw m.in. wprowadzanych do obrotu przez przedsiębiorcę.

Prezes URE zarzucił powodom, że wprowadzili do obrotu paliwo - benzynę bezołowiową, która wg przeprowadzonych badań posiadała zawyżoną ilość siarki, nie spełniała więc wymagań jakościowych określonych w powołanym powyżej rozporządzeniu Ministerstwa Gospodarki z 9 grudnia 2008r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych, w brzmieniu obowiązującym w dacie kontroli. Jednocześnie nałożył na przedsiębiorców karę pieniężną z tytułu nieprzestrzegania obowiązków wynikających z koncesji.

Uznać należy, że w niniejszej sprawie nie było podstaw do nałożenia na powodów kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe. Źródłem obowiązku powoda były bowiem konkretne, przywołane powyżej przepisy prawa a nie koncesja. Przesądza to o konieczności zmiany zaskarżonego wyroku w całości i uchylenia decyzji Prezesa URE.

Na marginesie wskazać należy, że powodowie zostali uniewinnieni od zarzutu naruszenia przepisów ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Ze wskazanych wyżej względów, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i uchylił decyzję Prezesa URE z dnia 30 grudnia 2014r. W konsekwencji, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zmianie podlegało też rozstrzygnięcie o kosztach procesu za I instancję.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem stwierdzam
STARSZY SEKRETARZ SĄDOWY

Grażyna Wierzman